

- Xem ra chỉ có em mới khiến tâm trạng tôi ổn định lại. Mộng Huyền Chi, tôi có nên về nhà ăn em xong rồi đến làm tiếp không nhỉ?

Lưu Triết miệng cười cười, cất tấm ảnh của cô vào lại trong túi áo, rồi quay lưng đi ra khỏi phòng làm việc, xem ra dực Vọng lẩn át lý trí. Vừa bước ra gặp tên trợ lý đang gọi người đi vào dọn dẹp, khử trùng căn phòng cho hắn, tên trợ lý đứng im nho nhã cúi đầu chào.

- Lưu Tổng, anh đi đâu thế ạ, còn vài bản hợp đồng và lịch làm việc em cần báo cáo.

- Tôi về nhà, khoảng 4 tiếng nữa tôi sẽ quay lại, cậu lo dọn dẹp sạch sẽ những thứ trong kia, khi tôi đến phải thật tươm tất.

Nói xong, Lưu Triết lạnh mặt rời đi. Tên trợ lý quay đầu nhìn theo bóng hắn, thật là khó hiểu, bình thường Lưu Tổng có khi nào bỏ ngang giờ làm mà về nhà đâu cơ chứ? Dáng vẻ gấp gáp, nôn nóng đó giống như đang có ai chờ đợi ở nhà vậy? Tên trợ lý nghĩ ngợi vu vơ một vài giây rồi xua tan. Haiz chuyện của Lưu Tổng tốt nhất không nên can dự vào, mắc công lại rước họa vào thân hồi nào không hay, trợ lý nhanh chóng bảo mấy người kia đi vào dọn, trước lúc hắn đến làm.

(...)

Tại biệt thự riêng của hắn.

Huyền Chi ngồi ăn cánh gà và khoai tây chiên một cách ngon lành, miệng nhai chóp chép nhìn cô Liên đang loay hoay lau chùi, cô buột miệng hỏi về chuyện riêng tư của hắn, Huyền Chi muốn biết đôi chút vợ của hắn là người như thế nào? Chắc là một vị phật sống nên mới có thể nhân từ cho hắn ra bên ngoài lén phéng.

- Cô Liên ơi? Sao Chi không thấy vợ của tên...à, vợ của cậu chủ cô đến đây? Cô vợ đó không có ý kiến gì khi chồng mình nhiều ngày không về ạ.

- Ý cô Huyền Chi là nói cô Thẩm Y Nhiên sao? Cô ấy không được phép đến đây, đợt trước cô Y Nhiên có đến nhưng đã bị cậu chủ sai người đuổi về.

Chi đang ăn nghe xong bỗng dừng ngưng lại, sự tò mò trong cô trỗi lên, Chi thấy lạ về cuộc sống hôn nhân đầy thú vị của hắn? Có ai đòi, chồng lại đi sai người đuổi vợ mình về chứ, rõ ràng là sợ vợ phát hiện mình dùng nơi này để giam cầm các cô gái làm chuyện kinh tởm mỗi đêm. Huyền Chi quay đầu, mỉm cười nhẹ nhìn cô Liên giúp việc, dặng là hỏi thêm vài điều, Chi muốn biết rõ bộ mặt thật của tên khốn nạn như hắn.

- Tại sao cô Thẩm Y Nhiên đó không được đến đây thế cô Liên, không phải Y Nhiên đó là vợ của Lưu Triết sao

- Hôn nhân trên giấy tờ thôi cô Chi, vụ này tôi cũng chỉ biết sơ sơ, nghe đâu là ông nội của cậu chủ bắt ép vì ba của cô Thẩm có ân tình sâu nặng với ông của cậu chủ, ba con họ được lòng ông nội cậu chủ lắm, nên họ dọn đến ở trong biệt thự, xem như người nhà nữa, lúc ông

mất còn cho hẳn một chút ít cổ phần trong công ty CEO.

- À...

- Đạo trước kia khi bị bắt ép cưới, cậu chủ Lưu Triết hay nhậu xỉnh be bét rồi đến đây ngủ nghỉ, khi nào cũng là bộ dạng đó, cậu chủ còn lắm bầm trong lúc say rằng mình đã có ý trung nhân, tìm được cô ấy sẽ kết hôn nhưng ai ngờ lại phải lấy cô Thẩm Y Nhiên làm vợ. Kết hôn xong cậu chủ chỉ ở đây thôi cô Chi, chưa bao giờ qua đêm tại biệt thự chính.

- Gì? Anh ta đã có ý trung nhân của mình rồi hả.

Huyền Chi lắm bầm hỏi lại, Chi thấy ngạc nhiên về điều đó, thật bất ngờ vì hẳn kết hôn với người mình không yêu thương, hèn gì thường xuyên không chịu về nhà với vợ, và khi cô nhắc đến cô gái đó hẳn nổi giận, nhưng tại sao hẳn không tìm ý trung nhân của mình? Mà lại uy h[ế], giam giữ cô ở đây quan hệ mấy việc này? Nếu cô gái đó mà biết được chuyện, chắc chắn là sẽ đau lòng lắm? Mong Huyền Chi thở dài nghĩ thầm trong đầu, cô Liên dừng tay quay lưng nhìn Chi.

- Cô Huyền Chi không nên dĩnh dáng đến cô Thẩm Y Nhiên? Cô Thẩm được biết tính tình kiêu ngạo, chẳng chộc, trước đây tôi còn hầu hạ bên biệt thự chính có thấy cô ấy thường xuyên qua đêm không về nhà, còn cặp kè với nhiều đàn ông lạ mặt nữa, nên cậu chủ Triết cực kì ghét cô Thẩm.

Chi nghe vậy mím môi, tặc lưỡi. Ôi giờ, vừa nãy cô còn nghĩ vợ của hẳn là người từ bi, phật sống nữa cơ, khi mà quá là dễ dãi cho hẳn tự do ra bên ngoài vui chơi? Giờ nghe cô Liên nói thế Chi cảm thấy sợ, Chi dạ cười cười, rồi quay lại ăn tiếp cánh gà và khoai tây chiên...hỏi nhiều đó đã là qua nhiều với cô rồi. Đang nhồm nhoàm thức ăn thì từ ngoài cửa hẳn xông xộc đi vào, có vẻ gấp, cô tưởng hẳn quên giấy tờ gì nên cũng không quan tâm cho mấy, đến lúc hẳn vào trong bếp bước lại chỗ cô giọng nhỏ xíu nói, vì đang có mặt của cô Liên.

- Lên phòng.

- Hả? Nhưng...nhưng tôi chưa ăn xong mà, anh có chuyện gì sao, nói ở đây luôn đi? Anh ăn khoai tây chiên không? Ngon lắm...

Huyền Chi đưa miếng khoai tây lên miệng hẳn, hẳn nhăn mặt, giờ này gấp rút mà ăn uống gì nữa, hẳn không kìm hãm được? Liền nắm tay cô kéo đi. Chi ngơ ngác, đi theo, nhưng tay vẫn đút miếng khoai tây vào trong miệng nhai...ăn xong Chi nhìn hẳn, tự dưng kéo cô lên phòng làm gì? Muốn gì nói thẳng đi, Chi vỗ vai Lưu Triết.

- Này? Anh hâm à, sao lại lên phòng, có gì nói luôn đi...tôi sẽ nghe lên phòng nóng nực khó chịu lắm, tôi còn phải ăn nữa.

- Trên phòng có máy lạnh mà, vả lại đêm qua tôi đã làm gì em đâu? Bây giờ tôi làm bù

Chi nghe xong sững sờ, làm..làm bù? Ngay bây giờ luôn hả. Cái quái quỷ gì đang xảy ra vậy, hẳn đi làm đột ngột quay về chỉ muốn làm chuyện này cùng với cô? Đúng là tên khốn nạn, vô liêm sỉ, bỉ ổi, thói tha, Chi giẫy giụa kéo tay hẳn lại, nhất quyết không muốn lên phòng...giờ đang là buổi sáng, vừa rồi Chi còn đang ăn đang dở.

- Không...không lên! Anh bị điên hả, đang còn buổi sáng, tôi chỉ chu toàn phục vụ anh buổi tối thôi, anh đừng mơ.

Lưu Triết dừng bước, đứng im, nhìn Huyền Chi, nụ cười trên môi nở rộ, chứa đựng sự nham

hiếm, xấu xa...Lưu Triết bước lại, thẳng tay vác Chi lên vai.

- Em có sự lựa chọn hả? Tôi mất công bỏ việc chạy về đây, em tưởng tôi sẽ nhịn đói mà đi? Hoang đường.

- Anh...anh là đồ cầm thú! Triết, anh là tên khốn.

(...)

Hắn bỏ ngoài tai nhưng lời chửi bới, bế Huyền Chi đi về phòng ngủ, tiếng cửa mở ra đóng lại làm Chi dựng tóc gáy, lại phải vô miệng sói nữa rồi? Haiz số cô đúng là thú ỉn. Lưu Triết vác Chi lại giường thả cô nằm xuống, rồi nhanh chóng cởi bỏ chiếc áo vest và cà vạt ném lên ghế. Chi trì hoãn dơ tay lên nói: - Đây? Tay của tôi chưa rửa, lúc này tôi cầm khoai tây chiên và cánh gà, để tôi đi rửa đã.

- Không cần.

Dứt lời hắn hôn ngay lên môi Chi, rồi rời xuống bả vai, Chi sau vài lần cũng quen với bản tính Triết như thế nào, nên để hắn thích làm gì thì làm...Lưu Triết dần dần buông thả bản thân, hoàn toàn tấn công cô mãnh liệt, hắn muốn Huyền Chi ngoan ngoãn ôm cổ hắn, muốn Chi chủ động di chuyển, hoan nghênh sự xâm nhập của hắn. Hắn đã chìm đắm thì cô cũng phải chìm đắm cùng hắn, bất luận là thiên đường hay địa ngục cả hai cùng dẫn thân vào.

Chi bị tiết tấu của hắn đánh sâu vào, khiến cho hai mắt mờ đi, cô chỉ có thể đưa tay đánh vào cánh tay rắn rỏi và tấm lưng của hắn. Cái miệng nhỏ bị hắn hôn đến sưng đỏ, không ngừng phát ra nhưng tiếng rên yêu kiều, hàm hồ, đến khi cơ thể mệt mỏi trong lòng hắn, bị hắn mạnh mẽ mà xâm nhập, Chi vì khó chịu mà khóc thành tiếng. Chi dùng tay cào vào lưng rắn chắc của Lưu Triết, vài giọt lệ nhỏ li ti trên khóe mắt bỗng rụng rơi, không biết vì đau đớn khó chịu hay sung sướng.

Sau một hai tiếng Lưu Triết lăn lộn Huyền Chi như vậy. Hắn công kích cô một cách hung ác, không hề thương tiếc, nhưng sự xâm nhập mãnh liệt đó của hắn không hề làm cô bị thương, ngược lại khiến cô thuần phục, đôi lúc còn Ồn Ồn lên vài tiếng.

**

Hắn sáng khoái sau một hồi hoan ái, tinh thần phấn chấn hẳn. Hắn mặc lại quần áo để đến công ty, Huyền Chi cơ thể bây giờ là rời, đôi mắt rũ hàng mi cong, lim dim ngủ. Hắn mặc xong quần áo bước lại hôn lên trán Chi một cái rồi mới chịu rời đi.

**

Tại công ty:

- Lưu Tổng? Phòng đã được dọn dẹp sạch sẽ.

- Ừ

Hắn trả lời một cách nhẹ nhàng, cười mỉm, thông thả bỏ tay vào túi quần sải bước đi vào, hít một hơi rồi thở ra quay sang tên trợ lý nói: - Mùi hương dễ ngủ, thơm, từ nay cứ dùng mùi này đi. Tôi bắt đầu thích rồi...Hoiiii, thật là dễ chịu? Cảm giác này cậu còn độc thân nên không hiểu được đâu